

РЕШЕНИЕ

№ 4505

гр. София, 01.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 07.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **693** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на Н. Г. А., ЕГН: [ЕГН], с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], вх.Б ет.1, ап.5, срещу Решение № 1040-21-1315 от 20.12.2021 г., издадено от директора на ТП на НОИ – С. – град, с което е потвърдено Разпореждане № РВ-3-21-01015162 от 15.10.2021г. на длъжностното лице по реда на чл.114, ал.3 от КСО.

В жалбата са наведени доводи за неправилност и незаконосъобразност на оспореното решение. Твърди, че направения от административния орган извод, че оспорваният реално не е осъществявал трудова дейност в изпълнение на сключения трудов договор е необоснован и недоказан, защото не се подкрепя от събраните писмени доказателства. Излага съображения, че от събраните по делото доказателства, осигурителят е изпълнил всички вменени му задължения в т.ч. и по КТ. Излагат се доводи, че действително в случая не е налице спор, че не са заплащани осигурителни вноски от работодателя, но факта за невнасяне на осигуровки от страна на работодателя не може да се вмени във вина на служителя. Искане се отмяна на обжалваното решение и на процесното разпореждане.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява.

Ответникът директорът на ТП на НОИ – С. – град чрез процесуалния си представител юрк. А. оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Претендира

юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител за участие в съдебното производство и не ангажира становище по спора.

Административен съд – София – град, III отделение, 46-ти състав след преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност намира за установено следното от фактическа страна:

От [фирма], ЕИК[ЕИК] за Н. Г. А. през 2017г. в ТП на НОИ-С. град са представени Удостоверения приложение № 9 (към чл. 8, ал. 1 от Наредба за паричните обезщетения и помощи от държавното обществено осигуряване (ИПОПДОО) с данни относно правото на парично обезщетение по болнични листове с № E20165206944. №E20178841968, №E20178842092 издадени за периода от 06.03.2017г. до 11.05.2017г. вкл. и № E20178882121 издаден за периода от 18.07.2017г. до 27.07.2017г. вкл.

В Регистъра на осигурените лица (Р.) от името на [фирма] са били подавани данни по чл.5, ал.4 от КСО за А. с отразени дни с болнични за горепосочените периоди като за осигурено лице. Въз основа на така подаваните от осигурителя данни по реда на ИПОПДОО на Н. Г. А. е изплатено ПОВН за общо 50 работни дни в размер на 4 876.91 лв.

При последващ контрол от контролните органи на ТП на НОИ С.-град относно изплащани през 2018г. и 2019г. парични обезщетения за временна неработоспособност на лица, за които са подавани данни по реда на КСО са установени фирми-осигурителя, подавали в Регистъра на трудовите договори (Р.) уведомления по чл. 62, ал. 5 от Кодекса на труда (КТ) за сключени трудови договори, както и данни по чл. 5, ал. 4 от КСО в Р. за осигурени от тях лица върху максимален осигурителен доход или близък на него, без да са внасяни дължимите осигурителни вноски, както и без да са налице данни за осъществявана от дружествата стопанска дейност, което е довело до неоснователно изплащане на парични обезщетения и пенсии от фондовете на ДОО.

При извършена проверка от контролни органи на НОИ на [фирма], ЕИК[ЕИК] приключила с констативен протокол № KB-5-21-00913492/23.04.2021г. се установило, че от страна на дружеството са подадени уведомления за сключване/прекрътяване на трудови договори с общо 5 лица за периода от април 2015г. до април 2019г. вкл., в т. ч, за Н. Г. А., за която е наличен запис за подадено уведомление по чл.62, ал.5 от КТ за сключен на 06.04.2015г. трудов договор на длъжност „ръководител финансов отдел“ с основно трудово възнаграждение 2 600,00 лв. (две хиляди и шестотин лева) и уведомление за прекрътяването му, считано от 28.06.2017г., като за цитирания период в Р. са декларирани данни по чл.5, ал.4. т.1 от КСО за осигурителен стаж и осигурителен доход за жалбоподателката. При извършена справка в „Регистър приход“ в информационната система на НОИ е установено, че за периода (април 2015г. - април 2019г. вкл.), няма данни за внесени осигурителни вноски за фондовете на ДОО.

Във връзка с изясняване на релевантните факти и обстоятелства от контролните органи на ТП на НОИ - С. град са предприети действия, които установили, че за периода 01.01.2015г. до 31.12.2019г. вкл. от осигурителя не са подавани ГДД по чл.92 от ЗКПО, нито годишни финансови отчети. За дружеството няма данни за регистрирани фискални устройства, търговски обекти и подавани справки по чл.73, ал.1 и 6 от Закон за данъците върху доходите на физическите лица (ЗДДФЛ), както и че дружеството не е регистрирано по Закон за данъка върху добавената стойност

(ЗДДС).

С оглед резултатите от извършената проверка на [фирма], и безспорните доказателства за липсата на стопанска дейност от дружеството, респ. реално упражняване на трудова дейност от лицата, за които има подадени данни по чл.5, ал.4, т.1 от КСО, контролният орган обосновава е приел, че за назначените лица не е изпълнен състава на чл.10 от КСО и §1, т.3 от ДР на КСО и те не са осигурени лица. При невъзникнало осигурително правоотношение осигурителните вноски не са дължими.

Предвид служебното заличаване на данните подавани от [фирма] за А. са налице нови данни досежно осигурителния й статус, като за длъжностното лице на чл.114, ал.3 от КСО при ТП на НОИ С.-град е възникнало задължението за издаване на разпореждане за възстановяване на добросъвестно получените парични обезщетения за периода от 06.03.2017г. до 27.07.2017г., от Н. Г. А. суми за ПОВН от ДОО в общ размер 4876.91 лв. главница., тъй като същата не е била осигурено лице, чрез [фирма].

Жалбоподателката А. оспорила по административен ред Разпореждане № РВ-3-21-01015162/15.10.2021г. на длъжностното лице по чл.114. ал. 5 от КСО при ТП на НОИ – С. – град.

След разглеждане и обсъждане на всички доказателства, съдържащи се в административната преписка и при преценката им в тяхното единство и взаимовръзка от правна и фактическа страна, АО отхвърлил жалбата, подадена от Н. Г. А., срещу Разпореждане № РВ-3-21-01015162/15.10.2021г. на длъжностното лице по чл.114. ал. 5 от КСО при ТП на НОИ – С. - град, като неоснователна и потвърдил Разпореждане № РВ-3-21-01015162/15.10.2021г. на длъжностното лице по чл.114. ал. 5 от КСО при ТП на НОИ – С. - град, като правилно и законосъобразно.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 118, ал. 2 от КСО, от надлежна страна по чл. 118, ал. 1 от КСО, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е допустима.

Разгледана по същество, е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл.117, ал.3 от КСО - Директор на ТП на НОИ, в кръга на правомощията му, като е спазена изискуемата писмена форма и са съобразени материалноправните и процесуалните разпоредби.

Разпореждане № РВ-3-21-01015162/15.10.2021г. на длъжностното лице по чл.114. ал. 5 от КСО при ТП на НОИ – С. - град, също е издадено от компетентен орган, на които е възложено да издава разпореждания, при изпълнение на възложените функции на административен орган по чл.54ж, ал.1 и ал.3, във връзка с чл.114, ал.1 от КСО. Разпореждането е издадено в предвидената от закона писмена форма и в утвърдената от Управителя на НОИ форма, съгласно правомощията му по чл.37, ал.5, т.2 от КСО и същото съдържа фактически и правни основания.

В хода на проведеното административно производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Извършването на проверка по разходите на ДОО по реда на чл.108 от КСО касае контрол по спазването от осигурителите на нормативните актове по ДОО във връзка с дейността, възложена на НОИ, включително коректността на подаваните от осигурителя данни в Регистъра на осигурените лица, въз основа на които се отпускат и изчисляват паричните

обезщетения. Всички документи във връзка с извършване на дейност от осигурителя, възникването на трудово правоотношение, респ. на осигурително правоотношение, начисляване и изплащане на трудови възнаграждения, подаване на данни по чл.5, ал.4 от КСО, следва да се съхраняват от осигурителя в качеството му на такъв и във връзка с извършването на проверки от компетентните органи на НАП, НОИ и ИА „ГИТ“ с оглед възложените им от закона дейности. Работниците и служителите, назначени по трудов договор не разполагат с документите, от които да се установи цялостната дейност на осигурителя по отношение на упражняваната търговска/стопанска дейност и осъществяването на общественото осигуряване на назначените по трудов договор лица. В тази връзка, при извършване на проверка по разходите на ДОО на осигурителя, страна в производството е само проверявания осигурител, и само той може да бъде адресат на административния акт (задължителни предписания), издаден в резултат на проверката по разходите на ДОО, а жалбоподателят не е страна в производството по чл.108, ал.1, т.1 от КСО и за контролния орган не е било налице задължение да го уведоми и да изиска представяне на обяснения и доказателства.

На следващо място, при издаването на обжалваното решение е спазена предвидената в закона форма, съобразно изискванията на чл.59, ал.2 от АПК. Потвърденото разпореждане също е издадено от ръководител на контрола по разходите на ДОО при ТП на НОИ – С. град. При издаването им са спазени административнопроизводствените правила. Обжалвани са по административен ред и в резултат на проведено производство по чл.117, ал.1, т.2, б.“б“ от КСО са потвърдени с оспореното решение. В последното са изложени фактически и правни изводи. Съдържа информация за реда, срока и органа, пред който подлежи на обжалване, датиран и подписан, с кореспондиращ на мотивите диспозитив. Въз основа на изложеното не се откриват отменителни основания по чл.146, т.1, т.2 и т.3 от АПК. В този смисъл и възраженията в тази насока се явяват неоснователни.

Оспореното Разпореждане № РВ-3-21-01015162/15.10.2021г. на длъжностното лице по чл.114. ал.5 от КСО при ТП на НОИ – С. - град е постановено след служебно заличаване на данните за осигурителен стаж и осигурителен доход за 5 лица, в т.ч. и за Н. Г. А., подадени от [фирма] за периода от 06.04.2015г. до 28.06.2017г. вкл. и установяване, че Н. Г. А. не е била осигурено лице по смисъла на § 1, ал.1, т.3 от Допълнителните разпоредби на КСО, поради невъзникнало осигурително правоотношение съгласно чл.10, ал.1 от КСО. Заличаването е извършено на основание Задължителни предписания от контролните органи на ТП на НОИ – С.-град и на основание чл.108, ал.1, т.3 от КСО. След изтичане на срока за изпълнение на влезлите в сила задължителни предписания по чл.108, ал.1, т.3 от КСО са предприети действия от контролните органи на ТП на НОИ, в рамките на предоставената им от закона компетентност, за служебно заличаване по реда на чл.3, ал.13 от Наредба № Н-8/29.12.20015 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица данните по чл.5, ал.4, т.1 от КСО, подадени от името на [фирма] за указания период.

Съгласно чл. 40, ал. 1 от КСО осигурените лица за общо заболяване и майчинство имат право на парично обезщетение вместо възнаграждение за времето на отпуск поради временна неработоспособност и при трудоустрояване, ако имат най-малко 6 месеца осигурителен стаж като осигурени за този риск. Видно от цитираната разпоредба, предпоставка за възникване право на парично обезщетение е качеството

„осигурено лице“. Легална дефиниция за осигурено лице е дадена в §1, т. 3 от ДР на КСО – „физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски“. Според разпоредбата на чл.10, ал.1 КСО осигуряването възниква в деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл.4 и чл.4а, ал.1 и за които са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. Органът по осигуряването е мотивирал по същество извод, че жалбоподателката не е била осигурено лице, тъй като не е извършвала трудова дейност, а осигурителят по същество не е осъществявал икономическа дейност. Съдът приема тази теза за обоснована и кореспондираща на събраните в хода на административното производство доказателства.

За осигурителя не са установени доказателства за извършвана стопанска дейност като цяло, както и за извършвана от жалбоподателката трудова дейност в частност. За нея не се установява и да е в състояние да извършва дейност като „ръководител финансов отдел“, доколкото същата не е представила никакви документи за квалификация. По отношение на осигурителя от НАП е установено, че дружеството няма регистрирано фискално устройство, търговски обекти и подавани справки по чл.73, ал.1 и ал.6 ЗДДФЛ както и че дружеството не е регистрирано по Закон за данъка върху добавената стойност (ЗДДС). Административният орган е мотивирал извод, че дружеството не е извършвало търговска дейност, което изключва възможността по същество време жалбоподателката да е полагала реално труд като „ръководител финансов отдел“.

Предвид изложеното, правилно за Н. Г. А. са заличени подадените от [фирма] данни по чл. 5, ал. 4 от КСО, за осигурителен стаж и осигурителен доход за периодите от 06.03.2017 г. до 11.05.2017г. вкл. и от 18.07.2017г. до 27.07.2017г. вкл., послужили при преценката на правото на ПОБ.

При заличени данни за осигурителен стаж и осигурителен доход, длъжностното лице, осъществяващо ръководство по осигуряването за безработица като административен орган, действащ при условията на обвързана компетентност, е длъжно да се съобрази с новопостъпилите обстоятелства във връзка със заличаването на данните и да приложи чл.54ж, ал.2, т.1 от КСО. С оглед заличените данни, правилно и законосъобразно е издадено разпореждане № РВ-3-21-01015162 от 15.10.2021г. на длъжностното лице по реда на чл.114, ал.3 от КСО.

Предвид представените нови доказателства от извършените проверки, които имат значение за определяне на правото, размера, и периода за изплащане на ПОБ, на основание чл.114, ал.3 и във вр. с чл.114, ал.2, т.2 от КСО, правилно длъжностното лице по осигуряването за безработица с разпореждане № РВ-3-21-01015162 от 15.10.2021г., е постановило лицето да възстанови добросъвестно получено ПОБ за периодите от 06.03.2017 г. до 11.05.2017г. вкл. и от 18.07.2017г. до 27.07.2017г. вкл. в размер на общо 4 876,91 лева.

Цялостният анализ на събраните по делото доказателства и установените факти и обстоятелства не позволяват да се приеме, че жалбоподателката действително е извършвала трудова дейност. Представените от жалбоподателката ведомости за заплати не доказват реалното извършване на трудова дейност. Трудовите възнаграждения са били начислявани, но това не разколебава извода за липса на трудова дейност.

С оглед на изложеното съдът приема, че жалбоподателката в действителност не е

осъществява трудова дейност, съответно не се явява осигурено лице, както обосновано е приел и административният орган. Поради това съдът намира, че при издаване на процесното решение не са допуснати процесуални нарушения, като същото е в съответствие и с материалноправните разпоредби.

Оспореното решение, както и потвърденото с него разпореждане, съответстват и на целта на закона, обусловена от защита на бюджета на държавното обществено осигуряване чрез създаване на механизъм за възстановяване на недължими плащания.

Издаденото разпореждане и потвърждаващото го решение са законосъобразни по всички критерии на чл.146 от АПК, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора, съдът намира за основателна претенцията на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, като с оглед правната и фактическа сложност на делото намира, че жалбоподателят следва на основание чл. 78, ал.8 от ГПК вр. чл.37 от ЗПП вр. чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 100лв.

По изложените съображения и на основание чл.118, ал.3 КСО във връзка с чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд София град, III отделение, 46 - и състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. Г. А., ЕГН: [ЕГН], с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], вх.Б ет.1, ап.5, срещу Решение № 1040-21-1315 от 20.12.2021г., издадено от директора на ТП на НОИ – С. – град, с което е потвърдено Разпореждане № РВ-3-21-01015162 от 15.10.2021г. на длъжностното лице по реда на чл.114, ал.3 от КСО.

ОСЪЖДА Н. Г. А., ЕГН: [ЕГН] да заплати на Териториално поделение на Националния осигурителен институт – С. град юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 119 от КСО.

Съдия: